

HET PAASFEEST

NOREL

VAN KEES EN KOOTJE

1. De Hongertocht

„Nee, Kees, ik kàn niet meer!”
 Trillend stond Kootje naast haar
 haar slapen klopten, haar hart
 in haar keel; ze dacht, dat ze
 geven moest. Ze kon onmogelijk
 fietsen.
 „Och kom, nog even maar,” drong
 aan.
 „Nog even? Dat heb je al zo vaak
 d. Ik kan niet verder tegen deze
 lijke wind.”
 Die wind, die deed het 'm. Anders
 ze stellig al lang thuis geweest.
 de wind woei de gehele dag
 erend en fluitend over het vlakke
 en zij moesten er recht tegen in.
 wind maakte je zo verschrikke-
 moe, Kees evengoed als Kootje.
 kon ook eigenlijk niet meer, nadat
 zijn zusje al zo lang had opge-
 d. Maar het moest. Zij waren al
 dagen onderweg om voedsel te
 en thuis was niets meer.
 Moeder en kleine Jan en Anneke
 den honger. En hij had gezegd,
 ze misschien gisteren maar zeker
 dag thuis zouden zijn. Als ze
 kwamen was moeder ongerust.
 was toch altijd zo ongerust, sinds
 weg was. Als ze niet kwamen
 moeder denken, dat ook hun het
 te overkomen was. Wanneer
 Kootje niet verder kon dan moesten
 maar een eindje lopen.
 Ze liepen een poos. Ook zo was
 nog moeilijk de zwaar beladen
 en voort te duwen. En je schoot
 op. Van de ene telefoonpaal
 de andere duurde een hele poos
 er stonden wel honderd van die
 aan de rechte weg door het
 land. Zo kwamen ze nooit in
 stad vóór de avondklok.
 ten we het nog eens op de
 proberen, Kootje,” zei hij.
 deed het zuchtend. Moeilijk
 ze om op het zadel te komen.
 voorwiel slingerde, omdat de
 van achteren te zwaar beladen
 Ze zwaaide over de weg, om-
 maar dodelijk vermoeide handen
 stuur niet recht konden houden.
 eindelijk reed ze toch, hobbe-
 en schokkend op haar massieve
 over de straatweg, die vol
 was.
 duwde haar weer op, of-
 zijn arm als verlamd was en

hij ook bijna niet meer trappen kon.
 Ze hijgden beiden zwaar en ze sprak-
 ken geen woord, daar waren ze te
 moe voor.

In de luwte van een rijtje huizen
 ging het beter. Het was opeens of ze
 vanzelf gingen. Maar zodra ze uit
 de luwte waren, blies de wind weer
 eens zo hard naar het scheen.

Kootje begon te slingeren en Kees
 kon haar niet meer steunen. Ze viel
 met fiets en al en kwam languit in
 een grote plas terecht; haar fiets lag
 dwars over haar heen; de zak met
 tarwe er naast. Het touw, waarmee
 die zak op de bagagedrager was ge-
 bonden, was gebroken.

Kees hielp haar overeind en maak-
 te de zak weer op de fiets vast, maar
 dat ging niet vlug. Hij had maar
 kleine eindjes touw en hij was zo
 moe. Toen hij eindelijk klaar was,
 begon het te regenen en het werd
 ook donker.

Kootje wilde niet meer op de fiets.
 „Ik kan niet,” zei ze. „Ik ga lopen.
 We zijn er immers gauw, heb je ge-
 zegd.”

„Ja,” zei Kees, maar hij vertelde
 niet, dat hij pas nog gezien had op
 een handwijzer, dat het 16 kilometer
 was. Dat was niet ver als je fris en
 monter was en als het niet woei.
 Maar nu was het een verschrikkelijk
 eind.

En toch moesten ze voort. Moeder
 moest eten hebben en moeder moest
 hen weerzien. Anders zou ze vrez-
 en, dat zij niet weer thuis zouden komen,
 zoals vader niet weer thuisgekomen
 was.

„Vooruit, Kootje, vooruit!”

Maar Kootje kon nu ook al bijna
 niet meer lopen. Haar moede voeten
 struikelden en haar moede handen
 beefden bij het omklemmen van het
 stuur en zij zweette van het voort-
 duwen van de zwaar beladen fiets.
 En het regende al harder en het woei
 al heviger en het werd stikdonker
 op de kale landweg.

„Ik kan niet meer,” zei Kootje
 weer.

„Ginds is een damhek. Laat ons
 daar even rusten.”

Zij worstelden naar het damhek
 en stonden daar met hun ruggen
 tegen de planken. De wind woei wild
 en de regen stroomde.

„Nu ben ik zo koud,” klaagde

Kootje met klapperende tanden.

In de grauwte van de avond stond
 een zwarte driehoek op het land.
 Een boerderij was het met puntig
 dak. „Zouden we daar niet kunnen
 rusten?” vroeg Kootje aan Kees.

„Je weet...”

Och ja, ze wist het wel. De boeren
 in de verre polders waren goed. Daar
 kon je aardappelen en tarwe kopen;
 die gaven je ook eten en lieten je
 slapen in de schuur. Maar de boeren
 in de omgeving van de stad joegen
 alle trekkers weg, nadat ze eerst door
 boze trekkers, zwarthandelaren en
 zo, bestolen waren.

„Ik kan toch niet verder, Kees,”
 zei zij. „Dan ga ik hier liggen.”

„Hier in het natte gras? Dat
 nooit!” zei Kees. „Dan ga je dood.
 Ik zal het vragen.”

Hij ging en Kootje bleef, maar hij
 was nog niet ver, toen zij riep: „Kees,
 ik ga meel!” Ze durfde niet alleen te
 blijven in het donker.

En samen zwoegden ze met hun
 fietsen het slijkerige landpad op.

Daar baste een hond. Kees aarzel-
 de, maar ging toch door en Kootje
 volgde, ofschoon ze sidderde van
 angst.

De hond blafte woedend, totdat
 een deur van de boerderij open ging.
 „Koest hond!” riep een harde stem.
 Wie daar?!”

„Wij, meneer,” zei Kees. „Wij
 wilden...”

„Ik heb niks te koop,” zei de boer,
 zodra hij stadse taal verstond. Ga
 weg!”

Toen sloeg de deur weer dicht en
 de hond ging opnieuw woedend blaf-
 fen.

Kees wou terug, maar Kootje kon
 niet meer. Zij was tegen een boom
 in elkaar gezakt.

„Straks komt de hond,” waar-
 schuwde Kees.

„Ik... ik kàn niet meer,” snikte zij.
 had geen stap meer kunnen doen, al
 had de hond haar ook besprongen.

De hond bleef blaffen. Weer
 draaide de boerderijdeur open. Nu
 had de boer een lantaarn in de hand.
 Hij kwam naar buiten.

„Zijn jullie daar nog? Maakt dat
 je wekomt!”

Kees kromp ineen, maar hij bleef
 bij zijn zusje. „Zij kan niet meer,
 meneer!” zei hij.

De boer liet het licht van zijn lan-
 taarn op hen vallen. Hij zag de kin-
 deren. Het meisje in elkaar gezakt
 tegen de boom; de kleine jongen bij
 zijn fiets.

„Kom mee,” zei hij op een heel
 andere toon dan tot dusver, en toen
 hij zag, dat Kootje niet meer op-
 staan kon, nam hij haar op.

„M'n fiets... m'n tarwe...” zei ze,
 in al haar ellende nog vol zorg over

het voedsel, dat ze had gehaald.

„Dat komt in orde, kleintje,” zei de boer.

Hij droeg Kootje in huis en Kees liep achter hem aan.

„Wat heb je daar?” vroeg de boerin bij de deur; ze wachtte niet op het antwoord. „Dat arme schaap,” zei ze, zodra ze Kootje zag. „Geen droge draad aan het lijf en ziek ook. Geef hier!”

Ze nam haar over van de boer en droeg haar weg. „Jij naar de keuken,” zei ze tegen Kees. „Ik zal je droge kleren geven. Jij kunt jezelf verschonen.”

Een kwartier daarna zat Kees in droge kleren bij de kachel in de kamer. De boerin kwam binnen met een groot bord dampende erwtensoep. „Lus je?” vroeg zij.

Zijn ogen glinsterden begerig.

„Maar waar is Kootje?” vroeg hij.

„Te bed,” antwoordde de boerin.

„Die moet eerst slapen en dan eten. En jij gaat ook te kooi, zodra je hebt gegeten.”

„Maar moeder...” begon Kees.

„Morgen gaan jullie naar je moeder, hoor!”

II. Het Paasfeest

De volgende morgen zaten Kees en Kootje, uitgeslapen en uitgerust, tussen de kinderen van de boer aan het ontbijt.

Wat stond daar allemaal op tafel?

Eigen-gebakken tarwebrood, een schaal vol boter, een vette Edammer kaas! Het waren heerlijkheden, die zij de hele winter niet gezien, laat staan gegeten hadden. Ze smulden en

ze dronken voorzichtig met kleine teugjes om maar goed te proeven uit een groot glas melk.

En wat kwam daar aan?! Wat haalde de boerin uit haar bonte boezelaar? O, eieren...! Voor ieder een. Ook voor Kees en Kootje een groot, wit ei. „Omdat het feest is,” zei de boerin, „daarom vandaag voor elk een ei.”

„Feest?” vroeg Kees. Was het in

de hongerwinter feest? „Toch geen bevrijding?”

„Nee, dat nog niet,” zei de boerin.

„Maar het is wel feest. Paasfeest!”

Ach, was het Pasen? Daar had Kees helemaal niet aan gedacht. In deze hongerwinter dacht je er alleen maar aan, hoe je eten krijgen kon. Maar nu, Paasfeest en Paaseieren. Wie had ooit kunnen denken, dat zij die zouden krijgen?

Na het eten nam de boer een heel dik boek en sloeg dat open. Kees en Kootje gluurden om zich heen. Wat zou er nu weer komen? Vóór zij begonnen te eten was het ook al zo vreemd geweest. Toen hadden allen hun ogen dicht gedaan en hun handen samen en de boer had met de ogen dicht gesproken tegen iemand — zijn vader, meende Kees te begrijpen — die er helemaal niet was. Moesten nu weer de ogen dicht en de handen samen?

De anderen deden dat niet. Ze zaten stil en eerbiedig. Kees en Kootje ook.

De boer las een verhaal. Een wonderlijk verhaal. Een man was dood... net als vader dood was. Hij lag in het graf... Zoals vader ook. Er gingen mensen naar dat graf, ze gingen er in... hu, griezelig! En toen was die dode man weg... daar zou je van schrikken. Er zaten andere mannen in dat graf... Hij is hier niet; hij is opgestaan...! Een dode opstaan? De vrouwen geloofden het ook niet. Een vrouw er aan de tuinman: Waar hebt u hem gelegd...? En toen was Hij het zelf, die Man, die dood geweest was en weer leefde...! En al die mensen juichten: De Heer is waarlijk opgestaan...!

Kees zuchtte toen de boer het boek dichtsloeg en Kootje vroeg: „Is dat nu echt gebeurd?”

De boerenkinderen keken vreemd en Kees kleurde. Wat een gekke vraag van Kootje. Het was natuurlijk een verhaal.

Maar de boer zei: „Ja, dat is echt gebeurd. En weet je wat zo fijn is. Doordat die Man, de Here Jezus, is opgestaan, zullen wij ook eenmaal uit het graf opstaan, als...”

„Vader ook?” vroeg Kees in spanning.

„Zovelen als Hij er roepen zal tot het eeuwige leven,” zei de boer eerbiedig.

Kees begreep dat niet en Kootje keek de boer met grote, ronde ogen aan.

Die vouwde zijn handen en Kees luisterde nu, met de handen samen en de ogen stijf dicht, heel aandachtig naar wat de boer nu tegen die Vader sprak.

Hij begreep het nog niet goed, maar hij hoorde wel, dat de boer

het had over het geloof in die Heer die zichzelf had laten doden van de mensen en die op Pasen de dode overwonnen had, behalve voor zichzelf ook voor allen, die in Hem geloofden. En hij vroeg of zij alle de kleinen en de groten in Hem loven mochten...

Na het amen zat Kees nog met de ogen dicht. Het was zo vreemd, mooi... En waarom zou je niet graag in zo'n goed en machtig Heer loven, die kon en wilde maken, je altijd leefde in de hemel...?

„Nu moeten jullie naar je moeder. Kees en Kootje,” zei de boerin.

Kees schrok. Hij was zo vol van het wonder, dat hij zijn moeder had vergeten was. En die had honger. Hij was ongerust. „Ja, ja, we moeten naar huis. Kootje, nu kun je weer, hè.”

„O, best,” zei Kootje dapper.

„Wel, haal de fietsen dan,” zei de boer.

De jongens van de boer hielden hun fietsen halen. Maar toen wilden opstappen zeiden die: „Wacht even, vader komt.”

En daar kwam de boer, zittend in een wagen met een paard ervoor.

„Laad op je fietsen!” zei hij.

„Maar...” vroeg Kees verbaasd.

„Laad op. Bram, Pieter, help hem.”

De jongens zetten de fietsen op de wagen en zij hielpen Kootje en Kees om op de bok te klimmen en de klommen ze ook op de wagen. Daar reden ze.

De regen was over. Het woei hard, maar dat gaf niets; het paard kon er wel tegen in. De zon schitterde; de plassen blonken in het licht en de weiden waren groen. Vrolijk draafde het paard.

De weg was lang, maar dat deed niet. Kootje begon te vragen over de vreemde Man, waarvan de boer lezen had en de boer gaf antwoord. Toen vroeg Kees ook en de boer vertelde. Ze waren bij de stad en ze het wisten.

„Nu kunnen we zelf wel verder,” zei Kees, „want hier is geen wagen.”

„Ik breng jullie thuis,” antwoordde de boer.

En toen wees Kees de weg. „Dit is de straat in... nu die... daar de... om... hier zijn we er... dit is thuis!”

Een bleke vrouw kwam opstoppen van de wagen verwonderd en verschrikt naar buiten.

„Moeder!!!” riepen Kees en Kootje tegelijk.

„Kinderen!” riep zij. „Leven nog?”

„We zijn springlevend en we ben eten!”

De jongens van de boer haalden de fietsen en de zakken van de wagen.

„Die zak is niet van ons,” zei Kees.
„Die zak is wel voor jullie,” zei
de boer. „En deze ook. Heb je er
niet op tegen?”

„Nee... nee... maar...”
„Geen maren. Ik hoop, dat jullie
er lekker eten. En als het op is kom je
weer bij ons.”

De boer reed weg, wuivend met
zijn zweep. En zijn jongens riepen
naar Kees en Kootje: „Tot ziens,
moeder!”

Toen sjouwden Kees en Kootje
hun moeder de zakken in huis.
De kleine Jan en Anneke hielpen op
zijn manier ook mee. Hun aard-
appelen en tarwe brachten ze in huis
van de boer ook aardappelen en
tarwe. En daarna nog een groot pak.
Kees maakte ze open. Er zat een
brood in en een klont boter en in een
doosje, fijn verpakt: zes eieren. Ge-
vend Paasfeest! stond er op een
tafel in dat doosje.

„Wat... wat is dit allemaal?” vroeg
moeder.

„Dat is van de boer!” riep Kees.
„Die heeft ons in zijn huis ge-
geerd. Wij hebben op de boerderij
geslapen. We hebben er gegeten,
moeder!” — hij wreef zijn buik — „en
kunt u ook eten, moeder!”

„Ja,” zei ze, „nu kunnen wij ook
eten.” Maar ze was te verbaasd om
te gaan eten. Ze staarde op de kaas,
de boter en ze nam de eieren een
voor een in haar hand en wreef de
baal.

„Die boer heeft ook heel mooi ver-
d van het Paasfeest,” zei Kootje,
g vol van alles wat ze had ge-
ord.

„Van paaseieren of van een paas-
as?” vroeg moeder lachend.

„Nee, van de Paasheer,” zei
Kootje eerbiedig. „Van een Man, die
dod geweest is en weer levend werd
die ons ook als wij dood gaan
weer levend maken wil. Zou Hij
niet ook weer levend maken,
moeder?”

De moeder werd opeens krijt-
wit. „Heeft die boer jullie dat verteld?”
vroeg zij met schrille stem.

„Schrikt u daarvan, moeder?”
vroeg Kees. „Waarom wordt u zo
wit? Het was zo'n mooi verhaal.”

Moeder viel op een stoel neer,
met haar handen voor de ogen.

„Een vreemde zegt jullie, wat ik
niet in mijn hoofd heb,” snikte zij.

„Kent u die Heer dan, moeder,
die ook vader ook, want...”

„Wat wou je verder zeggen,
moeder?” vroeg moeder, toen hij af-
keek.

„Je moet Hem kennen, je moet in
Hem geloven,” zei de boer.

„Vader heeft Hem leren kennen
in de cel,” zei moeder ernstig. „Zijn
brief was vol van zijn ge-
loof... Maar ik, die Hem van kind af
heb gekend, heb jullie nooit van Hem
gesproken. Daarvoor niet en na
vaders dood ook niet. Ik was ver-
bitterd omdat vader dood was...”

„Maar vader leeft nu toch!” riep
Kees uit. „Hij is niet in het graf, maar
bij die Heer van het Paasfeest.”

Zij knikte. „Ja, dat heeft hij zelf
geschreven. „Ik ga naar Jezus toe.”

„Hoera!” juichtte Kees, maar met-
een beet hij op zijn lippen, want
moeder scheen te schrikken van zijn
geschreeuw, en begon weer te huilen.

Kootje streek moeders hand.

„'t Is nu toch Paasfeest,” zei ze,
„voor ons en ook voor vader. Dan
mogen wij toch blij zijn. Dat staat
in het dikke boek.”

„Hebben jullie uit het dikke boek
gehoord?” vroeg zij haar tranen dro-
gend. „Ja, daar staat in, dat wij blij
mogen zijn op Pasen.”

„Kent u het dikke boek?” vroeg
Kees.

„Ik heb het,” zei ze. Ze liep naar
de kast en haalde er, onder vele an-
dere boeken weg, een bijbel uit.

„Dat is hetzelfde boek als bij de
boer!” riep Kootje uit. „Gaan wij
daar nu in lezen, moeder?”

„Vanzelf!” zei Kees en hij sloeg de
bijbel open.

Maar Kootje zei: „Uit dat boek
moet je lezen ná het eten, is het niet,
moeder?”

Zij glimlachte. „Je hebt gelijk.”

Zij dekte de tafel en smeerde
boterhammen en sneed dikke plakken
kaas. En kleine Jan en Anneke, en
moeder zelf ook, aten net zo lekker
als Kees en Kootje die morgen reeds
gegeten hadden. En daarna kwamen
de eieren. Daarvan smulden zij alle
vijf.

Na het eten ging de bijbel open en
moeder las van het Paasfeest. En al
de kinderen luisterden eerbiedig en
verwonderd.

Ik zeg het allen dat
[Hij leeft,
dat Hij verrezen is,
dat Hij temidden van ons
[leeft
en eeuwig bij ons is.

Vertaling HELENE SWARTH